

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119209917
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6119209917.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: Weis & Partners s. r. o., so sídlom Bratislava, Ivánska cesta 30/B, IČO: 47 234 776, v konaní zastúpený: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Pribinova 20, IČO: 50 491 300, proti žalovanému: Dr. E. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., I. XXXX/X, zastúpený: Advokátska kancelária Marko, s. r. o., so sídlom Bernolákovo, Gróbska 19, IČO: 36 860 646, o zaplatenie 173,82 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 8. decembra 2020, č. k. 6Csp/25/2019-182, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Komárno (ako súd prvej inštancie alebo prvoinstančný súd v zmysle § 12 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom z 8. decembra 2020, č. k. 6Csp/25/2019-182 („napadnutý rozsudok“) rozhodol, že žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť 173,82 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 173,82 eura od 09.06.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.2. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 100 ods. 1, 2, § 101, § 112, § 488, § 489, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania, § 1 ods. 2, 3, 4, § 11 ods.1 písm. a/, § 13 ods. 3 písm. a/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len Vyhlášky MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), § 29 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa čl. 1 Uznesenia predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 29/11/2011 z 01.02.2011 o odporúčanom spôsobe vedenia spisovej agendy, podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 Návrhu spisového poriadku, ktorý tvorí prílohu Uznesenia predsedníctva Slovenskej advokátskej komory číslo 29/11/2011 z 01.12.2011.

2.2. Výrok rozsudku o trovách konania oprel o ustanovenia § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že dňa 09.04.2019 bola Okresnému súdu Komárno z upomínacieho konania postúpená žaloba, na základe ktorej sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplata sumy 173,82 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že medzi žalobcom ako advokátskou kanceláriou a žalovaným ako klientom došlo k uzatvoreniu Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo odplatné poskytovanie právnych služieb žalovanému, a to v rozsahu, za odplatu dohodnutú zmluvnými stranami. Žalobca si splnil svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, na základe čoho žalovanému vystavil faktúru č. 20170233 zo dňa 25.05.2017, splatnú dňa 08.06.2017, znejúcu na sumu vo výške 173,82 eura. Napriek skutočnosti, že faktúra je po lehote splatnosti a napriek opätovným výzvam zo strany žalobcu, žalovaný svoj dlh do dnešného dňa neuhradil.

4. V odpore, ktorý bol žalovaným podaný proti vydanému platobnému rozkazu žalovaný namietal, že v celom rozsahu neuznáva nárok žalobcu, keďže ho nespĺnomocnil na úkony v trestnom konaní. Uviedol, že nemá vedomosť o akejkoľvek zmluve uzatvorenej so žalobcom v tejto veci, pričom všetky plné moci vystavené ním žalobcovi odvolal listom zo dňa 23.05.2017. Položky uvedené vo faktúre sú všeobecné, bez možnosti ich priradiť, teda identifikovať s konkrétnou vecou.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu uviedol, že na osobnom stretnutí dňa 21.01.2016 bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená ústna zmluva o poskytovaní právnych služieb, výrazom čoho bolo aj podpísanie generálneho plnomocenstva zo strany žalovaného pre žalobcu a bola dohodnutá aj tarifná odmena za poskytovanie právnych služieb. Na základe uzavretej zmluvy a generálneho plnomocenstva vypracoval žalobca pre žalovaného trestné oznámenie. Keď došlo k ukončeniu poskytovania právnych služieb, bol žalovanému dňa 23.05.2017 riadne protokolárne odovzdaný celý spisový materiál súvisiaci s vecou. Následne mu bola doručená faktúra za poskytnuté právne služby, pričom výška odmeny vyčíslená vo faktúre bola v súlade so zákonom o advokácii ako aj s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Žalovaný predmetnú faktúru neuhradil, žalobca sa snažil vyriešiť vzniknutú situáciu aj mimosúdne, a preto zaslal žalovanému dňa 28.11.2018 upomienku.

6. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal strany sporu, avšak žalovaný sa napriek predvolaniu nedostavil na pojednávanie.

7.1. Na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc z listinných dôkazov, súd prvej inštancie z hľadiska skutkového stavu zistil, že medzi žalobcom ako advokátskou kanceláriou a žalovaným ako klientom došlo k ústnemu uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo poskytovanie právnych služieb žalovanému, dôsledkom čoho bolo podpísanie Generálneho plnomocenstva medzi žalobcom a žalovaným dňa 21.01.2016. Na základe udeleného plnomocenstva bolo na pokyn žalovaného vypracované trestné oznámenie. Žalobca má za to, že žalovaný si preukázateľne objednal poskytovanie právnych služieb a tieto služby mu boli poskytnuté s odbornou starostlivosťou a včas. Odmena bola žalovanému fakturovaná za dva úkony právnej služby, pričom išlo o tarifnú odmenu.

7.2. Rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 6Csp/25/2019-102 zo dňa 26.11.2019 bol uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoCsp/5/2020-143 zo dňa 28.02.2020 zrušený a vec bola súdu prvej inštancie vrátená z dôvodu, že vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného, keď vychádzal z nesprávneho označenia pošty na doručenke adresovanej žalovanému do vlastných rúk.

8.1. Na nariadenom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 10.11.2020, zástupkyňa žalobcu zotrvala na podanej žalobe a uviedla, že žalobca má za to, že v konaní preukázal, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ako aj udeleniu generálneho plnomocenstva na zastúpenie žalovaného na základe čoho boli žalovanému poskytované právne služby. V tomto smere poukázala najmä na listinné dôkazy a to - generálne plnomocenstvo, preberací protokol, vypracované trestné oznámenie, ako aj e-mailovú komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným. Mala za to, že jednoznačne žalobca preukázal, že žalovaný si objednal právne služby. Tieto služby mu boli poskytnuté s odbornou starostlivosťou, na základe čoho bola žalovanému vystavená faktúra, ktorá do dnešného dňa nebola uhradená. uviedla, že žalobca má za to, že jednoznačne preukázal, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k poskytovaniu právnych služieb. Uvedené potvrdzuje najmä dokument vypracovaný samým žalovaným a to odvolanie plnomocenstva zo dňa 23.05.2017, ktorým žalovaný odvolal plnomocenstvo na zastupovanie klienta

zo dňa 02.12.2016, ako aj generálne plnomocenstvo zo dňa 21.01.2016. Poukázala na koncentračnú zásadu a na to, že v priebehu roka 2020 zo strany žalovaného bola žalobcovi doručená žiadosť o vydanie listín, pričom žalobcovi nebolo zrejmé, čo žalovaný touto žiadosťou sleduje a z uvedeného dôvodu mu vrátil listiny, ktoré mu boli doručené zo strany žalovaného v priebehu roka 2020. Pokiaľ by si žalovaný neobjednal u žalobcu právne služby, nie je potom zrejmé, na základe čoho mu pospísoval generálnu plnú moc. Odvoláva plnú moc a osobne sa dostavil do sídla žalobcu dňa 23.05.2017 za účelom prevzatia spisovej dokumentácie, o čom svedčí v spise založený preberací protokol.

8.2. Zástupca žalovaného namietal, že skutočnosti tvrdené žalobcom v tomto konaní neboli žalobcom do dnešného dňa žiadnym relevantným spôsobom preukázané. Údajný úkon právnej služby spočívajúci v spísaní trestného oznámenia je podľa dôkazov predložených žalobcom datovaný 11.02.2016. Faktúra, ktorej uhradenie je predmetom tohto sporu, je datovaná 25.05.2017, t. j. viac ako rok a 3 mesiace po údajnom poskytnutí právnych služieb. V tejto súvislosti upriamil pozornosť konajúceho súdu na uznesenie predsedníctva SAK č. 29/11/2011, konkrétne na články 6 a 7 v zmysle ktorých advokát aj v prípade ústnych pokynov klienta má o všetkých úkonoch týkajúcich sa konkrétnej právnej veci založiť a viesť klientsky spis. Žiaden doklad preukazujúci objednávku alebo prijatie plnenia zo strany žalovaného žalobca nepredložil. Naopak, na základe žiadosti žalovaného mu žalobca listom zo dňa 08.06.2020 predložil všetky fotokópie všetkých listín, ktorými žalobca disponuje, na ktorých sa nachádza podpis žalovaného. V dvoch vyhotoveniach tento dokument predložil konajúcemu súdu, pričom prílohou tohto dokumentu sú všetky listiny, ktorými žalobca podľa svojho vlastného vyjadrenia disponuje, na ktorých sa nachádza podpis žalovaného. Žiaden z týchto dokumentov, resp. fotokópií nie je v akejkoľvek súvislosti so zastupovaním, resp. prípravou predmetného trestného oznámenia, úhrada ktorých právnych služieb je predmetom tohto súdneho sporu. Z uvedených skutkových tvrdení žalovaného vyplýva, že žalobca v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, kedy žiada od žalovaného úhradu faktúry vystavenej v roku 2017 za údajne poskytnuté plnenie podľa údajných pokynov žalovaného z roku 2016. Poukázal taktiež na zjavný rozpor so zákonom o účtovníctve, kedy predmetná faktúra za údajné plnenie mala byť vystavená ešte v roku 2016 a nie až v roku 2017. Zástupca žalovaného dal opätovne do pozornosti sprievodný list žalobcu predložený na pojednávaní. Uviedol, že údajné plnenie žalobcu malo byť poskytnuté v roku 2016 a v tejto súvislosti žalovaný vzniesol námietku premlčania.

8.3. Zástupkyňa žalobcu namietla, že právny zástupca žalovaného vzniesol všeobecnú námietku premlčania a súd by sa ňou ani nemal zaoberať. Avšak zároveň uviedla, že trestné oznámenie bolo vypracované vo februári 2016, pričom návrh na vydanie platobného rozkazu bol na upomínanie konanie podaný v januári 2019, pričom PR bol vydaný dňa 05.02.2019.

8.4. Súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou premlčania a z pripojených listinných dôkazov založených v spise zistil, že generálne plnomocenstvo na zastupovanie žalovaného žalobcom bolo podpísané dňa 21.01.2016. Z potvrdenia Okresného súdu Banská Bystrica na č. I. 25 vyplynulo, že návrh na začatie konania v predmetnej veci bol Okresnému súdu Banská Bystrica doručený dňa 10.01.2019, žalobca si teda v zákonom stanovenej trojročnej lehote uplatnil svoje právo na príslušnom súde a v konaní sa riadne pokračovalo, preto dospel k záveru, že v danej veci nebolo preukázané uplynutie trojročnej lehoty od kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz a ani nebolo preukázané, že nárok žalobcu je premlčaný.

9.1. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom ako advokátskou kanceláriou a žalovaným ako klientom došlo k ústnemu uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo odplatné poskytovanie právnych služieb žalovanému, dôsledkom čoho bolo podpísanie Generálneho plnomocenstva medzi žalobcom a žalovaným dňa 21.01.2016.

9.2. Dňa 11.02.2016 žalobca podal v mene žalovaného na Okresnú prokuratúru Pezinok trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona. Listom zo dňa 23.05.2017 žalovaný odvolal žalobcovi generálne plnomocenstvo zo dňa 21.01.2016. Faktúrou č. 20170233 zo dňa 25.05.2017 splatnou dňa 08.06.2017 žalobca žalovanému fakturoval právne služby spolu vo výške 173,82 eura, ktorá suma pozostávala z nasledovných úkonov - príprava a prevzatie právnej veci 76,30 eura, spísanie trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia 76,30 eura, a 2 x režijný paušál vo výške 2 x 10,61 eura, ktorá suma bola určená v súlade s Vyhláškou MS SR o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb. Žalovaný uvedenú faktúru nezaplatil. Žalobca dňa 28.11.2018 vypracoval pre žalovaného upomienku, ktorú podal na poštovú prepravu ako doporučený list druhej triedy dňa 29.11.2018 a ktorá bola žalovanému doručená dňa 07.12.2018. Súd neuveril tvrdeniam žalovaného, že žalobcu nesplnomocnil na úkony v trestnom konaní, keďže v spise sa nachádza kópia generálneho plnomocenstva ako aj trestné oznámenie vypracované žalobcom v mene žalovaného.

10.1. Žalovaný listami zo dňa 11.03.2020, 09.04.2020 a 28.05.2020 žiadal žalobcu o zaslanie fotokópií listín, ktorými disponuje žalobca a na ktorých sa nachádza podpis žalovaného. Na tieto žiadosti reagoval žalobca listom zo dňa 08.06.2020 a zaslal žalovanému kópie žiadostí žalovaného zo dňa 11.03.2020, 09.04.2020 a 28.05.2020. Žalovaný namietal, že žiaden z týchto dokumentov, resp. fotokópií nie je v akejkoľvek súvislosti so zastupovaním, resp. prípravou predmetného trestného oznámenia, úhrada ktorých právnych služieb je predmetom tohto súdneho sporu. V tomto smere sa však súdu javí obrana žalovaného ako účelová, a to predovšetkým na skutočnosť, že žalovaný sám v rámci svojej obrany spolu s podaným odporom, ktorý je v spise založený na č. I. 32, pripojil aj listinu označenú ako „Odvolanie plnomocenstva“ zo dňa 23.05.2017, z ktorej listiny vyplynulo, že žalovaný odvoláva žalobcovi plnomocenstvo na zastupovanie zo dňa 02.12.2016 ako aj Generálne plnomocenstvo zo dňa 21.01.2016. Navyše, dňa 23.05.2017 bol vypracovaný Preberací protokol (č. I. 46 spisu), z ktorého vyplynulo, že žalovaný prevzal v protokole označenú dokumentáciu v ich origináloch a v nepoškodenom stave (t. j. predvolanie osoby zo dňa 22.12.2015, Trestné oznámenie zo dňa 11.02.2016, Oznámenie o postúpení veci zo dňa 16.12.2016, potvrdenie o prijatí trestného oznámenia zo dňa 17.03.2016, uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia zo dňa 29.04.2016, zápisnicu o výsluchu osoby zo dňa 19.09.2016 a kópie dokumentov od klienta dňa 19.09.2016), čo potvrdil žalovaný vlastným podpisom.

10.2. Súd preto neuveril obrane žalovaného, že žalobca žiaden doklad preukazujúci objednávku alebo prijatie plnenia zo strany žalovaného nepredložil, keďže v konaní bolo preukázané, že dňa 21.01.2016 bola uzatvorená generálna plná moc na zastupovanie (č.l. 48 spisu), žalovaný sám podaním zo dňa 23.05.2017 odvolal generálnu plnú moc zo dňa 21.01.2016 udelenú žalobcovi a následne mu bola dňa 23.05.2017 odovzdaná aj príslušná dokumentácia. Len všeobecné tvrdenie žalovaného o tom, že predmetná faktúra za plnenie mala byť vystavená ešte v roku 2016 a nie až v roku 2017 a je v zjavnom rozpore so zákonom o účtovníctve, podľa názoru súdu nezakladá bez ďalšieho rozpor so zákonom o účtovníctve, a to predovšetkým na zistený skutkový stav, keď k ukončeniu generálnej plnej moci žalovaným došlo 23.05.2017 a žalobca žalovanému faktúru za poskytnuté právne služby vystavil dňa 25.05.2017.

11. Súd nemal za dôvodné vykonať ďalšie dôkazy navrhnuté žalovaným, a to predovšetkým výsluch svedka, keďže z listinných dôkazov predložených žalobcom mal dostatočne za preukázaný skutkový a právny stav veci. Na základe uvedeného preto žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 173,82 eura. Keďže sa žalovaný s plnením svojho záväzku dostal do omeškania, súd mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 173,82 eura od 09.06.2017 do zaplatenia, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry, pričom výška úroku z omeškania bola uplatnená v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

12. Lehotu na plnenie súd určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP, podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. V danom prípade súd nevzhladol dôvody k tomu, aby žalovanému na splnenie povinnosti určil dlhšiu lehotu ako tri dni.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f/ a h/, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15.1. Poukázal na to, že v bode 15 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že mal za ustálené, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu ústnej dohody o poskytovaní právnych služieb a to na základe generálneho plnomocenstva udeleného žalovaným žalobcovi. V konaní však vôbec nebol preukázaný a pritom žalovaným namietaná absencia konsenzu medzi žalovaným a žalobcom ohľadne konkrétneho (fakturovaného) úkonu právnej pomoci žalobcu pre žalovaného - spísania predmetného trestného oznámenia, resp. zastupovania v konkrétnom trestnom konaní. Udelenie generálnej plnej moci samo o sebe ešte nezakladá právo ani povinnosť splnomocnenca, v tomto prípade advokátskej kancelárie, riešiť akékoľvek právne úkony bez výslovného a zrejmeho pokynu klienta -žalovaného.

15.2. V danom prípade nebolo preukázané, že by žalovaný akýmkoľvek spôsobom dal žalobcovi pokyn na právne služby a žalobca nepredložil v konaní žiaden dôkaz preukazujúci hodnoverným spôsobom jeho konanie v intenciách podľa pokynov klienta - žalovaného. Žalobca nepredložil dokonca ani len časť klientskeho spisu, naopak, žalovaný v konaní preukázal, že všetky listiny, na ktorých je pri jeho mene podpis a ktoré mu boli doručené od žalobcu na jeho žiadosť nijakým spôsobom nesúvisia s fakturovanými úkonmi.

16.1. Žalovaný má za to, že argumentácia súdu prvej inštancie výhradne generálnou plnou mocou pri týchto konkrétnych úkonoch neobstojí, pretože táto plná moc nebola udelená na konkrétnu vec a tak z nej nie je možné odvodiť, že žalobca mal pre žalovaného vykonať právny úkony, ktorých úhrady sa domáha v tomto konaní. V tejto súvislosti potom konštatovanie súdu prvej inštancie: „Súd neveril tvrdeniam žalovaného, že žalobcu nespĺnomocnil na úkony v trestnom konaní, keďže v spise sa nachádza kópia generálneho plnomocenstva a rovnako tak trestné oznámenie vypracované žalobcom v mene žalovaného“ vyznieva ako porušenie zásady nepreukazovania negatívnych skutočností. Žalovaný v konaní nie je povinný preukazovať čo neurobil - stačí jeho tvrdenie a je na žalobcovi, aby uniesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení - t. j., že bol na podanie trestného oznámenia nielen oprávnený, ale že na takýto pokyn od žalovaného aj dostal - v opačnom prípade by konal nad rámec udeleného plnomocenstva. Žalovaný považuje za bezpredmetné, čo od žalobcu prevzal, dôležité je výlučne to, či žalobca konal na základe pokynu od žalovaného alebo nie a to žalobca v konaní nepreukázal ani nepriamo.

16.2. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, lebo napriek absencii dôkazov preukazujúcich tvrdenia žalobcu ustálil povinnosť žalovaného zaplatiť odplatu žalobcovi za plnenie, ktorého opodstatnenosť nebola v konaní preukázaná. Súd prvej inštancie vyhodnotil existenciu právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným výlučne na základe generálnej plnej moci a podaného trestného oznámenia bez akéhokoľvek dôkazu o existencii prejavu vôle žalovaného realizovať tieto právne kroky. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Komárno zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

17.1. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že považuje rozsudok č. k. 6Csp/25/2019 - 182 zo dňa 08.12.2020 za vecne správny a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie veľmi správne na základe vykonaného dokazovania ustálil, že medzi žalobcom ako advokátskou kanceláriou a žalovaným došlo na k ústnemu uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo odplatné poskytovanie právnych služieb žalovanému, na základe ktorej bolo medzi žalobcom a žalovaným podpísané generálne plnomocenstvo dňa 21.01.2016. Dňa 11.02.2016 žalobca podal v mene žalovaného na Okresnú prokuratúru Pezinok trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona. Listom zo dňa 23.05.2017 žalovaný odvolal žalobcovi generálne plnomocenstvo zo dňa 21.01.2016. Faktúrou č. 20170233 zo dňa 25.05.2017 splatnou dňa 08.06.2017 žalobca žalovanému fakturoval právne služby spolu vo výške 173,82 eura, ktorá suma pozostávala z nasledovných úkonov - príprava a prevzatie právnej veci 76,30 eura, spísanie trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia 76,30 eura, a 2 x režijný paušál vo výške 2 x 10,61 eura, ktorá suma bola určená v súlade s Vyhláškou MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Avšak žalovaný uvedenú faktúru do dnešného dňa nezaplatil.

17.2. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie veľmi správne vyhodnotil tvrdenia žalovaného (ktoré posúdil ako nepravdivé), že žalobcu nespĺnomocnil na úkony v trestnom konaní, keďže v spise sa nachádza kópia generálneho plnomocenstva a rovnako tak trestné oznámenie vypracované žalobcom v

mene žalovaného. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie veľmi správne vyhodnotil účelové konanie žalovaného ohľadne listov zo dňa 11.03.2020, 09.04.2020 a 28.05.2020, ktorými žalovaný žiadal žalobcu o zaslanie fotokópií listín, ktorými disponuje žalobca a na ktorých sa nachádza podpis žalovaného. V tomto smere je obrana žalovaného účelová, a to predovšetkým na skutočnosť, že žalovaný sám v rámci svojej obrany spolu s podaným odporom, ktorý je v spise založený na č. I. 32, pripojil aj listinu označenú ako „Odvolanie plnomocenstva“ zo dňa 23.05.2017, z ktorej listiny vyplynulo, že žalovaný odvoláva žalobcovi plnomocenstvo na zastupovanie zo dňa 02.12.2016 ako aj Generálne plnomocenstvo zo dňa 21.01.2016. Navyiac, dňa 23.05.2017 bol vypracovaný Preberací protokol, z ktorého vyplynulo, že žalovaný prevzal v protokole označenú dokumentáciu v ich origináloch a v nepoškodenom stave (t. j. predvolanie osoby zo dňa 22.12.2015, Trestné oznámenie zo dňa 11.02.2016, Oznámenie o postúpení veci zo dňa 16.12.2016, potvrdenie o prijatí trestného oznámenia zo dňa 17.03.2016, uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia zo dňa 29.04.2016, zápisnicu o výsluchu osoby zo dňa 19.09.2016 a kópie dokumentov od klienta dňa 19.09.2016), čo potvrdil žalovaný vlastným podpisom. Súd preto správne neuveril obrane žalovaného, že žalobca žiaden doklad preukazujúci objednávku alebo prijatie plnenia zo strany žalovaného nepredložil, keďže v konaní bolo preukázané, že dňa 21.01.2016 bola udelená generálna plná moc na zastupovanie (č. I. 48 spisu), žalovaný sám podaním zo dňa 23.05.2017 odvolal generálnu plnú moc zo dňa 21.01.2016 udelenú žalobcovi a následne mu bola dňa 23.05.2017 odovzdaná aj príslušná dokumentácia.

17.3. Žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný počas celého súdneho konania na podporu svojich tvrdení neprodukoval a nepredložil žiadne relevantné dôkazy. Podľa názoru žalobcu možno konanie žalovaného v tejto právnej veci posúdiť ako špekulatívne konanie, ktorého cieľom bolo, v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, iba účelovo odďaľovať vydanie rozsudku vo veci samej. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca žiada odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 6Csp/25/2019 - 182 zo dňa 08.12.2020 ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

18.1. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobcu poukázal na to, že samotný žalobca vo svojom vyjadrení uvádza a čo vyplýva aj z vykonaného dokazovania, že faktúra, ktorej úhrada je predmetom tohto sporu, bola vystavená 25.05.2017, pričom ňou mali byť fakturované úkony právnej služby, ktoré mal žalobca pre žalovaného vykonať vyše 15 mesiacov pred fakturáciou a to bez osobitného, na to udeleného plnomocenstva a taktiež bez akéhokoľvek dokladu preukazujúceho, že si žalovaný u žalobcu takúto právnu službu objednal, dal na ňu pokyn alebo túto službu odsúhlasil.

18.2. Žalovaný opakovanie poukazuje na skutočnosť, že žalobca si riadne neplnil povinnosti advokáta a o ním tvrdných úkonoch pre žalovaného nevedol spis, respektíve žiadne doklad z takéhoto spisu napriek argumentácii žalovaného v tomto konaní nepredložil. Má za to, že v súdnom konaní je povinnosťou sporovej strany preukázať, resp. uniesť dôkazné bremeno ohľadne svojich skutkových tvrdení. Žalovaný nespochybňuje fakt, že žalobca mu vystavil faktúru, avšak má za to, že žalobca v konaní nepreukázal, že túto faktúru vystavil dôvodne. Súd prvej inštancie sa plne stotožnil so skutkovými tvrdeniami žalobcu bez toho, že by so žalobcom predložených dôkazov vyplývalo, že žalobca konal na základe pokynu žalovaného alebo že žalovaný tieto (fakturované) úkony žalobcu aspoň dodatočne schválil. Naopak, je zjavné, že žalobca vystavil faktúru až po úkone žalovaného smerujúcem v rámci jeho primeranej obozretnosti k ukončeniu akéhokoľvek právneho vzťahu k žalobcovi, o ktorého riadnom zastupovaní práv žalovaného mal žalovaný dôvodné pochybnosti. Žalobca totiž poskytoval a zrejme naďalej poskytuje právne služby aj obchodným spoločnostiam, ktorých je síce žalovaný 50 %-ný spoločník, avšak v týchto obchodných spoločnostiach sú mu dlhodobo odopierané jeho práva spoločníka, naopak, osoba, resp. osoby konajúce za tieto spoločnosti nielenže usilujú o vylúčenie žalovaného zo spoločností, ale dokonca usilujú o páchanie trestnej činnosti na žalovanom. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

19. Žalobca v duplike k replike žalovaného konštatoval, že vyjadrením zo dňa 16.02.2021 sa žalovaný vyjadril vo veci samej, pričom vo vyjadrení uvádza opätovne rovnaké skutočnosti, ktoré tvrdil počas súdneho konania a opätovne na podporu svojich tvrdení nepoukazuje na žiadne dôkazy. Zároveň žalovaný vo svojom vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že žalobca poskytoval právne služby aj obchodným spoločnostiam, ktorých je žalovaný 50 % spoločníkom, avšak v týchto spoločnostiach sú údajne žalovanému odopierané jeho práva spoločníka a údajne osoby, ktoré za tieto spoločnosti konajú sa dokonca usilujú o páchanie trestnej činnosti. S poukazom na vyššie uvedené žalobca považuje

tvrdenia žalovaného za irelevantné a nesúvisiace s predmetom konania, a preto nepovažuje za potrebné sa ku nim vyjadrovať. Žalobca žiada odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 6Csp/25/2019 - 182 zo dňa 08.12.2020 ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

20. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas žalovaným ako stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté a po zistení, že spĺňa náležitosti v zmysle ust. § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

21.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods.2 CSP).

22. V ustanovení § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

23. Odvolací súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania prvoinštančným súdom dospel k záveru, že súd prvej inštancie za účelom zistenia skutočného stavu veci vykonal vo veci potrebné dokazovanie, z ktorého dospel k správnym skutkovým záverom a následne aj k správne právnemu posúdeniu veci. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré vyhovel žalobe žalobcu.

24.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na to, že podľa čl. 2 ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

24.2. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 ods. 2 CSP).

25. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

26. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27.1. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv sporovej strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Judikatúra ESLP však nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

27.2. K otázke riadneho odôvodnenia súdnych rozhodnutí sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

28. Odvolateľ v odvolaní namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu ústnej dohody o poskytovaní právnych služieb a to na základe generálneho plnomocenstva udeleného žalobcovi žalovaným, pričom namietal, že v konaní nebol vôbec preukázaný konsenzus medzi žalovaným a žalobcom ohľadne konkrétneho (fakturovaného) úkonu právnej pomoci žalobcu pre žalovaného, ktorým bolo spísanie predmetného trestného oznámenia.

29. Zákon o advokácii č. 586/2003 Z. z. neupravuje formálnu stránku právnych úkonov medzi advokátom a klientom, vôbec neukladá povinnosť uzatvoriť zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ani výslovne neustanovuje, že uzatvorením tejto zmluvy vzniká právny vzťah medzi klientom a advokátom. Právna veda aj judikatúra zmluvu o poskytovaní právnej pomoci považuje za zmluvu príkaznú (§ 724 a nasl. Občianskeho zákonníka). Odmena advokáta, ktorý poskytuje právne služby za odmenu sa spravuje zmluvou, ktorú uzavrel s klientom a v prípade, že absentuje dohoda o odmene, platia ustanovenia o advokátskej tarife (§ 24 zákona o advokácii).

30.1. Podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsahu splnomocnencovho oprávnenia. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia ak je potrebné, aby sa právny úkon urobil v písomnej forme, musí sa plnomocenstvo udeliť písomne. Písomne sa musí plnomocenstvo udeliť aj vtedy, ak sa netýka len určitého právneho úkonu.

30.2. Podľa § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak z právneho úkonu nevyplýva, že niekto koná za niekoho iného, platí, že koná vo vlastnom mene. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak splnomocnenec

koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi.

31.1. V prejednávanej veci prvoinštančný súd dospel k právnomu záveru, že medzi žalobcom ako advokátskou kanceláriou a žalovaným došlo k ústnemu uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo odplatné poskytovanie právnych služieb žalovanému, na základe ktorej bolo medzi žalobcom a žalovaným podpísané generálne plnomocenstvo dňa 21.01.2016. Žalobca dňa 11.02.2016 podal v mene žalovaného na Okresnú prokuratúru Pezinok trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona a po odvolaní generálneho plnomocenstva zo strany žalovaného listom z 23.05.2017 žalobca faktúrou z 25.05.2017, splatnou 08.06.2017 žalovanému fakturoval za poskytnutie uvedenej právnej služby odmenu 173,82 eura, ktorú mu žalovaný napriek výzve na zaplatenie neuhradil.

31.2. Z hľadiska rozsahu oprávnení udelených splnomocnencovi rozlišujeme medzi plnou mocou všeobecnou (generálnou), ktorá oprávňuje splnomocnenca k všetkým právnym úkonom v mene splnomocniteľa (okrem tých, ktoré vyžadujú osobitnú plnú moc), a osobitnou (špeciálnou) plnou mocou, ktorá splnomocnenca oprávňuje iba na určitý konkrétny právny úkon, poprípade na určitý druh právnych úkonov. Okrem prípadu, kedy zákon vyžaduje špeciálnu plnú moc na vykonanie určitého právneho úkonu (napr. na odmietnutie dedičstva), je vecou splnomocniteľa, či ku každému právnomu úkonu, ktorý má byť vykonaný v jeho mene vystaví splnomocnencovi zvláštnu plnú moc, alebo či mu udelí všeobecnú plnú moc.

33. Pokiaľ ide o právny úkon žalobcu z 11.02.2016 - podanie trestného oznámenia v mene žalovaného na Okresnú prokuratúru Pezinok pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona, Občiansky zákonník ani zákon o advokácii nemá žiadne špeciálne ustanovenie, ktoré by kládlo na obsah plnej moci v tomto prípade nejaké osobitné požiadavky (náležitosti). Pokiaľ by dovolací súd pripustil výklad, že splnomocnenie na právny úkon týkajúci sa podania trestného oznámenia na príslušnú prokuratúru v mene žalovaného vyplývajúce z generálnej plnej moci musí obsahovať ešte ďalší súhlas klienta, bolo by to nad rámec obsahu právnych noriem a navyše by to poprelo samotnú existenciu generálnych plných mocí. Takýto výklad by znamenal založenie ďalšej, zákonu nezodpovedajúcej, obsahovej náležitosti generálnej plnej moci. Generálnu plnú moc uzatvorenú dňa 21.01.2016 medzi žalovaným ako klientom (splnomocniteľom) a žalobcom ako Advokátskou kanceláriou (splnomocnencom), žalovaný odvolal advokátskej kancelárii žalobcu listom z 23.5.2017 (č. I. 33).

34. Z vykonaného dokazovania na prvoinštančnom súde nepochybne vyplýva, že žalovaný si preukázateľne objednal uvedené poskytovanie právnej služby, o čom svedčí tá skutočnosť, že žalovanému zo strany žalobcu bol dňa 11. februára 2016 o 15:39 hod. zaslaný na vedomie e-mail o trestnom oznámení smerovanom voči M. (č. I. 42), čo žalovaný v konaní nepoprel. Aj v Preberacom protokole z 23.05.2017 (č. I. 46), ktorý žalovaný podpísal, je v rámci odovzdanej a prebratej dokumentácie uvedené aj Trestné oznámenie -podozrenie zo spáchania trestného činu Krivého obvinenia s dátumom vyhotovenia 11.02.2016 a ani pre preberaní uvedených dokumentov žalovaný nenamietal nič voči trestnému oznámeniu, ktoré v jeho mene žalobca realizoval. Žalobca tak v konaní nepochybne preukázal poskytnutie právnej služby žalovanému, teda si splnil svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, na základe čoho žalovanému vystavil faktúru č. 20170233 zo dňa 25.05.2017, splatnú dňa 08.06.2017 na sumu vo výške 173,82 eura, a preto ak súd prvej inštancie podanej žalobe žalobcu vyhovel, rozhodol správne a spravodlivo a v súlade so zákonom.

35. Poukazujúc na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku, preto ho procesným postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

36.1. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

36.2. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).